

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 80 0 Rs 156173 25 Rev
Banjaluka, 04.03.2026. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija ovoga suda, Biljane Majkić Marinković, kao predsjednika vijeća, te Jadranke Stanišić i Senada Tice, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužilje, J.S. iz D.T., zastupane po punomoćniku, Zoranu Periću, advokatu iz Bijeljine, protiv tuženog, Mješoviti Holding „Elektroprivreda Republike Srpske“ MP a.d. Trebinje ZP „Rudnik i termoelektrana Ugljevik“ a.d. Ugljevik, radi zaštite prava iz radnog odnosa, odlučujući o reviziji tužilje protiv presude Okružnog suda u Bijeljini broj 80 0 Rs 156173 24 Rsž od 20.03.2025. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 04.03.2026. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Bijeljini broj 80 0 Rs 156173 23 Rs od 13.06.2024. godine odbijen je zahtjev tužilje:

- da se utvrdi da je ukupan koeficijent radnog mjesta 0.7.3., Referent za imovinsko-pravne poslove i eksproprijaciju u Službi za imovinsko-pravne poslove i eksproprijaciju, na koje je tužilja raspoređena ugovorom o radu broj 6502/2023, 16.80 od 14.7.2023. godine;
- da se tuženi obaveže da tužilji isplaćuje platu u skladu sa izmijenjenim koeficijentom, s tim da će tuženi isplatiti tužilji razliku plate za period od 14.7.2023. godine pa do obračuna plate po uvećanom koeficijentu od 16.80.

Istom presudom odbijen je i eventualni zahtjev tužilje da se naloži tuženom:

- da sa njom zaključi ugovor o radu na radnom mjestu u Službi za imovinsko-pravne poslove i eksproprijaciju sa ukupnim koeficijentom radnog mjesta od 16.80 od 14.7.2023. godine;
- da tužilji isplaćuje platu u skladu sa izmijenjenim koeficijentom kao i razliku plate od 14.7.2023. godine do obračuna plate po uvećanom koeficijentu od 16.80.

Odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Bijeljini broj 80 0 Rs 156173 24 Rsž od 20.03.2025. godine žalba tužilje je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Tužilja revizijom pobija drugostepenu presudu zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom, da se pobijana presuda preinači i usvoji zahtjev iz tužbe ili pak ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tuženi je predložio da se revizija odbaci ili pak odbije.

Revizija je dozvoljena, ali nije osnovana.

Kod činjenice, da je tužilja zahtjev iz tužbe zasnovala na tvrdnjama, da joj je usljed diskriminirajućeg odnosa tuženog prema njoj, plata obračunata po umanjenom koeficijentu u odnosu na druge radnike za isti rad, ovaj sud je našao, da se zahtjev iz tužbe zasniva na zaštiti prava po osnovu diskriminacije, pa je stoga dozvoljena revizija u smislu odredaba člana 13 stav 2. Zakona o zabrani diskriminacije („Službeni glasnik BiH“ broj 59/09 i 66/16), iako tužilja nije označila vrijednost predmeta spora, pa ni preko iznosa od 30.000,00 KM, kao uslova za dozvoljenost revizije u smislu odredaba člana 237. stav 2. Zakona o parničnom postupku ("Sl. glasnik RS", br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 i 27/24 - u daljem tekstu ZPP).

Naime, predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužilje koji je odbijen nižestepenim odlukama.

Po provedenom postupku, prvostepeni sud je utvrdio: da je tužilja zasnovala radni odnos kod tuženog na osnovu ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 6.2.2023. godine, kojim je raspoređena na radno mjesto 0.7.3. Referent za imovinsko-pravne poslove i eksproprijaciju u Službi za imovinsko-pravne poslove i eksproprijaciju; da iz navedenog ugovora o radu proizilazi, da je ukupan koeficijent radnog mjesta, 0.7.3. Referent za imovinsko-pravne poslove i eksproprijaciju u Službi za imovinsko-pravne poslove i eksproprijaciju, na koje je tužilja raspoređena, 15.48; da iz dokumentacije tuženog, konkretno Pregleda unutrašnje organizacije i sistematizacije radnih mjesta izvršilaca od 3.2.2022. godine proizilazi, da radno mjesto 0.7.3. pod nazivom Referent za imovinsko-pravne poslove i eksproprijaciju ima koeficijent 15.48; da iz navedenog Pregleda takođe proizilazi, da koeficijent od 16.80, koji tužilja traži zahtjevom iz tužbe, ima radno mjesto Samostalni referent za imovinsko-pravne poslove, eksproprijaciju i izlaganje nekretnina; da se tužilja, prije utuženja, 26.10.2023. godine, obraćala tuženom kao poslodavcu dva puta, 18.4.2023. godine i 14.7.2023. godine, da joj izvrši korekciju koeficijenta tako što će joj umjesto koeficijenta 15.48, obezbijediti koeficijent 16.80; da joj tuženi nije odgovorio na podnesene zahtjeve, zbog čega tužilja smatra da se ima uzeti da su zahtjevi prihvaćeni u smislu odredaba člana 200 Zakona o radu ("Sl. glasnik RS", br. 1/16-112/03).

Temeljem ovakvog činjeničnog utvrđenja, prvostepeni sud je zaključio, da zahtjev iz tužbe nije osnovan, pa je stoga sudio tako, što je donio odluku kao u izreci prvostepene presude.

Iz razloga odluke prvostepenog suda proizilazi, da tužilja ne može s uspjehom isticati zahtjev za isplatu plate po koeficijentu od 16.80, jer da je to koeficijent radnog mjesta Samostalni referent za imovinsko-pravne poslove, eksproprijaciju i izlaganje nekretnina, a da je tužilja raspoređena na radno mjesto Referent za imovinsko-pravne poslove i eksproprijaciju sa koeficijentom od 15.48.

Nalazeći da je tužilja 06.02.2023. g. potisala ugovor o rad kojim je raspoređena na radno mjesto 0.7.3. Referent za imovinsko-pravne poslove i eksproprijaciju sa koeficijent radnog mjesta 15.48, a da se 18.4.2023. godine, te 14.7.2023. godine, tj. po proteka roka od 30 dana, od dana potpisivanja ugovora i saznanja za koeficijent, obratila tuženom radi zaštite prava u pogledu korekcije koeficijenta, prvostepeni sud je zaključio, nije od značaja činjenica, što tuženi nije odgovorio tužilji na način da je trebao donijeti procesnu odluku kojom odbacuje njen zahtjev kao neblagovremen, imajući u vidu, da tužilja, sa aspekta pravilne primjene materijalnog prava ne može ostvariti pravo na koeficijent od 16.80, jer da je raspoređena na radno mjesto sa koeficijentom 15.48.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenična utvrđenja prvostepenog suda i zaključak tog suda, pa je sudio tako što je donio odluku kao u izreci drugostepene presude.

Odluke nižestepeni sudova su pravilne.

Kod činjenice, da tužilja zasniva svoj zahtjev iz tužbe na tvrdnjama da se tuženi prema njoj odnosio na diskriminirajući način, jer da, shodno odredbama člana 120. Zakona o radu, nije vrednovao njen rad na isti način kao rad drugih radnika, ovaj sud nalazi da je prije svega neophodno ukazati šta znači jednaka plata za isti rad ili rad iste vrijednosti koju radnici ostvaruju kod poslodavca.

Prema odredbama člana 120. stav 3. Zakona o radu, pod radom iste vrijednosti podrazumijeva se rad za koji se zahtijeva isti stepen stručne spreme, obrazovanja, znanja i sposobnosti u kom je ostvaren jednak radni doprinos uz jednaku odgovornost.

Kada se ima u vidu, da je ugovorom o radu na neodređeno vrijeme od 6.2.2023. godine tužilja raspoređena na radno mjesto 0.7.3. pod nazivom Referent za imovinsko-pravne poslove i eksproprijaciju u Službi za imovinsko-pravne poslove i eksproprijaciju, sa ukupnim koeficijentom radnog mjesta od 15.48; da iz Pregleda unutrašnje organizacije i sistematizacije radnih mjesta i izvršilaca, koji je donio tuženi 3.2.2022. godine, proizilazi, da se plata radnika na radnom mjestu na koje je raspoređena tužilja obračunava po koeficijentu 15.48, a da je koeficijent od 16.80, koliko tužilja traži za obračun plate, predviđen za radno mjesto Samostalni referent za imovinsko-pravne poslove, eksproprijaciju i izlaganje nekretnina, ovaj sud nalazi da su nižestepeni sudovi pravilno zaključili, da tužena nije izvršila diskriminaciju tužilje u smislu odredaba člana 19 Zakona o radu, odnosno člana 2 i 3 Zakona o zabrani diskriminacije i da je njen rad vrednovala u skladu sa članom 120. Zakona o radu.

Na drugačiji zaključak ne utiču revizioni prigovori, da je tužilja prije utuženja, 26.10.2023. godine podnijela dva zahtjeva tuženom u smislu odredaba člana 200. Zakona o radu, zahtjev od 18.4.2023. godine i zahtjev od 14.7.2023. godine, na koje tuženi nije odgovorio, te da se ima uzeti da je zahtjev za korekciju koeficijenta prihvaćen. Naime, pravilno nalaze nižestepeni sudovi, da je tužilja 06.02.2023. g. potisala ugovor o rad kojim je raspoređena na radno mjesto 0.7.3. Referent za imovinsko-pravne poslove i eksproprijaciju sa koeficijent radnog mjesta 15.48, a da se 18.4.2023. godine, te 14.7.2023. godine, tj. po proteka roka od 30 dana, od dana potpisivanja ugovora i saznanja za koeficijent, obratila tuženom radi zaštite prava u pogledu korekcije koeficijenta. Shodno tome, pravilan je i zaključak nižestepeni sudova, da nije od značaja činjenica, što tuženi nije odgovorio tužilji na način da je trebao donijeti procesnu odluku kojom odbacuje njen zahtjev kao neblagovremen, imajući u vidu, da tužilja, sa aspekta pravilne primjene materijalnog prava ne može ostvariti pravo na koeficijent od 16.80, jer da je raspoređena na radno mjesto sa koeficijentom 15.48.

Iz prednjih razloga, ovaj sud je primjenom člana 248. ZPP-a odbio reviziju tužilje i sudio kao u izreci ove presude.

Predsjednik vijeća
Biljana Majkić Marinković

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić